

Konczek József

Régi muzsika

Jaj de régen muzsikálnak
ablakának Fruzsínának*,
kitekint ám a Fruzsina,
– Mondja, mér' reszket az ina?

Mit ízélsz az ablakomba?
Mint egy Beatlész kalapgomba?
Ne haragudj, hogy tegezlek,
ugyanúgy a fene egyen meg,

mint amikor kölyök voltál,
itt jártál az ablakomnál,
mutogattál, mint a néma,
én meg kérdeztem „Mi kéne?”

Mit lődörögsz, muzsikáltatsz,
tőlem biz'a bőrig ázhatsz,
nem nyitom ki ablakom a
régmúltakra, öreg koma.

Ám ha véled pajtáskodom,
nem bújhatsz bé az ablakon.
Mert az másnak van fönntarva,
begittelve, karban tartva.

**Változat Zsuzskának*

Öreg Jóska halászt játszik

Mindenkinek azt ajánlom,
szerelemnél jobb az álom,
sok szerelmem; csupa várrom;
mégis csak ezt motiválom.

Ha kivetem halászhálóm,
mindegyikben azt találom,
„mért néztek rám ilyen vádlón?!”
jobb lenne tán együtt hálnom.

Ha egy kis bort kortyolgatnánk,
oly vidáman hortyolgatnánk,
ott pihegnél, s megébrednék,
mert ilyen nőm sosem volt még.

Kata-nóta

Írtam Katinak egy nótát,
tudom, hogy kilóg a lóláb,
azt se bánom, hogy melyiknek,
találja ki, akit illet.

Ám néhányat megemlítek,
bús kedvemen emelintek,
Katik, Katók, kiti-Katák,
táncba kit vitt? Bírta a láb.

De mióta bottal járok,
ily' lólábat csak lóbálok,
nyújtogatom a Katáknak,
talán még megpatkolnának.

Jó volt ám az Eri-Kata,
hejj ő most is megírtaka',
mikor a fényképit nézem,
Erika már nincs egészen.

Könyveim közt egerészem,
elég hozzá ez a félszem,
Gyöngyi-Kata sem múlik ám,
mind a kettő szép tulipán.

Vali-Kata úgy szeretetett,
a csók közben is nevetett,
hogy ezt hogy tudta csinálni?
(Engemet meg kicsinálni)

Gizi-Kata, Giza-Kata,
asse sokáig matatta,
fehér volt az ölelése,
magát a szívembe véste.

Volt ott még hely Laurának,
de őt nem hívom Katának,
mert csak pengette a lantot,
s Goethét olvasta, nem Kantot.

Mert a Kantok meg a Katák
úgy gondolom elmondanák,
hogy a kantár arra való,
hogy ne hánytorgon a ló.

Volt vagy három Éva-Kata,
s „francos-Kata”, Kanca-Kata,
de mán őket nem sorolom,
tiltja még a jómodorom....

(Végül azér' annyit mondok,
fiúk, ne legyünk bolondok,
hanem sokkal bolondabbak,
mer' van Kata, mer van ablak.)

Pataki István

debreceni vers

Ótemető utcában
Angyalkert óvoda
Kerítésén szögesdróttal
(kétezer-tizennyolc január)

előválasztási bizalom

hölgyem
kibe
ha nem Önbe?
bízzon meg bennem
én sosem fúrnám hátba
élvezheti teljesem
ha beléhelyezem
fekve mozgó urnájába

ha én

ha én halál lennék
egy éjjel meglátogatnálak

„Halál, hol a te fullánkod?”
- kérdeznéd
és ívesen széttennéd
gyönyörű lábad
én meg jól megfullánkolnálak
ott ahonnan kinőtt
de magammal nem vinnélek
hisz újra és újra eljövök
míg fullánkom beléd vásik
ellesszünk a feltámadásig

eregető

gyűjtsunk rá kedvesem
két meztelen valóság
bőrünkhöz simul a füst
ahogy öleljük egymást

szívjuk csak kedvesem
két menet közt ez is varázs
simogat ringat
míg felizzik újra a parázs

ereged bodorítsd kedvesem
hisz te is újra felszállsz
ne bánkódj azon gyönyörűm
a szűz dohány nem illik hozzánk

az én magvamból kelt az is
s nevelte nagyra nap tüze
vágott dohányom mindig lesz immár
gyönyörűm tiéd a hüvely
töltömre vár

értékvesztés ellen

éjjel-nappal verni kéne
kéjjel pattant bernikére
bére aznap berni kéje
vére hajtja. Ennyit érne?

osztálykirándulás

járatok nyitott szemmel gyerekek
ha összefogunk
álmaink így valósulnak meg

nézzétek a korszerű buszmegállót
nem éri eső a várót
mögötte a felújított piac
egy vevőt sem riaszt
vonzó a tiszta környezet
melyben öreg kofa görnyedez
járatok nyitott szemmel gyerekek
nézzétek a szép parkokat játszótereket

mind mind
közösségünk szent ügye
a padon azt a hosszú combút meg
én veszem szemügyre
míg minden szépül bővül és nő
kizárólag nemzetstratégiai érdekből

pandémia

érkező távozó
mentő sziréna
érkező távozó
rendőr sziréna
a zebrán meg egy szirén a
a koronáját középen ringatja
jön jövőget felém
hogy mondjam neki
ne közeledjen
hogy cserélhetnénk
a mínusz húszat százötvenre
öleljen bátran
megvédi lázam
míg férje messze horkol
a vírus is ellesz magában valahol
viselheti a maszkot
csak a szemét lássam
mikor bádogos

székely tanmese

Áronkám ne edd meg
azt a mosatlan epret
a hernyó es megmászta
attól dől sz ágynak

no, no, Mócsi bá
kutya baja se lett kendnek
mikor Mariskánál lelt kedvet
míg a tehenyet várta
pedig azt nem egy hernyó –
a fél falu megmászta
és mosatlanja es vót elég
de aszonta kend
mosatlanul es szép
hogy egyem meg

merülünk el együtt

a jó Lajos bátyám hej sokszor megdorgált
nők után koslatva rontom magam sorsát
végleg nem maradhat semmi sem titokban
meglátszik majd rajtam hogy „elkuzsbitoltak”
megpróbáltam párszor visszafogtam magam
nem jártam utánuk hát ők „razsnyakoltak”

1.

cipőgyári szépem futószalag mellett
egyhangú munkámban értem epekedett
gyötörte hiányom hadd nyíljon a csapda
maroktelefonját álla alá csapta
döngicsélt vidáman hogy mennyire várt rám
és mi sosem unnánk szalagon sem egymást
se magán se máson sebeket nem ejtett
csak míg turbékoltunk gyártott pár selejtet
cipőgyári szépem mert szavait búgta
főnöke miattam majdnem ki is rúgta

2.

az ő foga csak rám fáj
akkor is ha fogat vájt
ha húzta ha csiszolta
hívogatott gyakorta
odatette marokját
ahol gyakran markom járt
csicseregte szüntelen
hogy őt csak én éltetem
én vagyok a lételem
és nem bírja nélkülem
no de egyszer hallom ám:
„doktor nő a mandulám!”
„ne verje ki a hisztit
az is beteg, kiveszik!”
s fúrta fúrta csak tovább
duruzsolva, hogy imád

3.

szívörvosnő nem hívott
az Istennek hála
lelkemen száradna
valaki halála

4.

üdvös szépségeim
hívjatok hajnalban
merülünk el együtt
örök kakasdalban
hívhattok este is
boruló sötétben
csak a szemetek fénye
világol az éjben
mikor a csillagok
a holdat hordozzák
az lenne a legjobb
ha eljöttek hozzám